

1

SOUČASNOST

Cívím na vřeštící, narůžovělé stvoření ve svém náručí a zpanikařím.

Panika je jako vodní vír. Usadí se vám v mozku a nakonec i v celém těle. Točí se a točí, až vám rozbuší srdce. Točí se a točí, omotá se vám kolem žaludku a stáhne ho. Točí se a točí, a než se vás pokusí pohltit jako jímka, srazí vás na kolena. Zkroučí se vám palce u nohou, několikrát se zhluboka nadechnete a jen díky pudu sebezáchovy se stačíte chytit okraje přičetnosti, abyste se v té panice neutopili.

Takhle vypadá mých prvních deset vteřin v roli matky.

Podám dítě zpět jeho otci. „Musíme si najmout chuťvu.“

Ovívám se magazínem Vogue, dokud mě vyčerpáním nebolí zápěstí. Spustím ruku k zemi.

„Mohla bych dostat Pellegrino?“ Zavrtím prsty na lahev vody, na kterou nedosáhnu, a opřu si hlavu o placatý nemocniční polštář. Tady máte fakta: vypadla ze mě lidská bytost po tom, co ve mně devět měsíců rostla. Podobnost dětí s parazity mě donutí chytnout doktora za klopu a požadovat, aby mě okamžitě steri-

lizoval. Moje břicho – už jsem se dívala – vypadá jako splasklý balon v barvě kůže. Jsem vyčerpaná a rozbolavělá. Chci jít domů. Když mi nikdo nepodá vodu, pootevřu oko. Neměli by mě lidi po takovém zážitku obskakovat?

Otec stojí s dítětem před oknem, orámování tlumeným odpoledním světlem jako v laciné reklamě na nějakou kliniku. Stačilo by přidat klišé frázi zachycující moment, třeba: *Založte rodinu s naší rodinou.*

Prohlížím si je. Drží ji v náruči, hlavu skloněnou, až se téměř dotýkají nosy. Měla by tu panovat mírumilovná atmosféra, ovšem dívá se na ni s takovou láskou, až se mi žárlivostí sevře srdce. Žárlivost má pěkně silný stisk. Ošiju se. Vadí mi, že se jí nechávám ovládnout.

Proč to nemohl být chlapeček? To... moje dítě. Stále čerstvé zklamání mě donutí zabořit obličej do polštáře, abych na tu scénu nemusela koukat. Před dvěma hodinami vyslovil doktor slovo *holčička* a hodil mi její oslizlé, namodralé tělo na hrudník. Ani jsem nevěděla, co mám dělat. Můj manžel mě sledoval, takže jsem se jí aspoň dotkla rukou, zatímco mi hlavou dunělo to slovo pořád dokola.

Holčička

Holčička

Holčička

Budu se o svého manžela dělit s další ženou... Zase. „Jak se bude jmenovat?“ Když se mě zeptá, ani se na mě nepodívá. Mám pocit, že bych si trochu toho očního kontaktu zasloužila. Z bláta do louže! Už teď je ze mě pouhá vzpomínka.

Ani jsem nad dívčím jménem nepřemýšlela. Byla jsem si jistá, že to bude chlapeček. Charles Austin – po mém otcí.